

ФЕСТИВАЛ
“ВЯРВАЙ В ЧУДЕСА”

УГЪРЧИН
2020 ГОДИНА



АЗ ОБИЧАМ ДА ЧЕТА





Аз обичам да чета

Всички го мислеха за болен понеже не си играеше като другите деца. Често Алекс оставаше сам и това му харесваше. Той не знаеше какво да прави, когато е сам, но не винаги децата на неговата възраст знаят какво им се прави. Гледаше през прозореца как хората вървят по улицата или си човъркаше нещо. Алекс имаше много играчки – компютър, телефон с безброй функции, колело, ски, спортни колички...

- Алекс е болен, така да знаеш! – казваше през сълзи майка му.
- Няма такова нещо – успокояваше я баща му. – Просто е разглезен.

А Алекс продължаваше да си тъгува. Започнаха да го водят от доктор на доктор. Всички те цъкаха с език, докато го преглеждаха. Гледаха му гърлото, въртяха му главата, светеха му с фенерче в ушите, не и не. Болестта на Алекс не се откриваше. Тази семейна бъркотия продължи две години. Алекс навърши осем. Един ден тропна с крак и заяви на родителите си:

- Престанете! Моля ви, оставете ме да си тъгувам на воля.
- Алекс се затвори в стаята си. Изключи телефона, изгаси компютъра и лампата. Стана тъмно и тихо.

- Ехо, Алекс, спиш ли?
- Кой си ти? – скочи с любопитство детето от мястото си. Нямахше никого.
- Много ли си болен?
- Изобщо не съм болен.
- И аз така си помислих.
- Ти кой си?





- Аз съм твоят ангел.
 - Дрън-дрън!
 - Звън-звън се казва за нас ангелите, защото ние не дрънчим, а звъним.
- Защо се кокориш така? – попита гласчето. – Не можеш да ме видиш.
- Защо? – на свой ред попита Алекс.
 - Защото ме търсиш в грешна посока. Аз не съм с твоите човешки размери.

ри. Погледни към пода.

Алекс светна лампата и наведе очи към пода. Там се мъдреше едно мъничко човече с островърха шапка, голямо колкото играчка от шоколадово яйце:

- И ти ако си ангел, аз трябва да съм Батман!
- Не, не си! Но аз съм ангел.
- И защо да ти вярвам?
- Кой е казал, че трябва да ми вярваш? Просто това е истината и толкова. Като те гледам, ти май в нищо не вярваш. Нямаш приятели, нямаш хоби.
- Какво нямам?
- Хоби. Това е любимо занимание, което вършиш с удоволствие и винаги те радва.
- Имам хоби. Обичам да съм сам... , но не винаги ми е добре да го правя.
- Мисля, че се досещам за името на твоята болест.
- Ти? Как пък не! Толкова доктори ме преглеждаха и не я откриха, че ти ли?! Моята болест сигурно е много страшна и още никой не я познава. Аз съм първият човек на Земята, разболял се от нея и ще служа за експеримент на лекарите. От това най-много ме е страх.

- Няма нищо страшно! Твоята болест се нарича СКУКА. Повярвай ми, наистина е трудно лечима. Особено в твоя случай, защото ти не искаш да се излекуваш от нея. На теб скуката ти е най-добрият приятел.

- Но аз не искам такъв приятел, който ме кара да се чувствам тъжен. Не искам приятел, с който не знам какво да правя и не мога да си играя.

- На теб играе ли ти се?

- Ами... май да!

- Май да, не е отговор. Играе ли ти се?

- Играе ми се – скочи радостно момчето и започна да тича из стаята.

- Леко-о-о-о-о! – викна му ангелчето.- Ще ме смачкаш.

- Няма, няма! – усмихна се Алекс и клекна до него. – Много си мъничък! – каза той и протегна ръка, за да го погали.

- Внимателно! Така, както ме друсаш ще повърна.

- Но аз едва те докоснах.

- Да , бе, да! Сякаш ме люшна земетресение.

- И как предлагаш да си играем, когато си толкова раним? Аз мога без да искам да те смачкам и даже няма да разбера.

- Не се безпокой. Може да съм малък, но имам много силен глас. Ако викна, мога да счу-
пя прозорците на съседната сграда. Така ще те предупреждавам, ако случайно ме нараниш.

- Винаги ще чуниш прозорци?

- Не винаги. Само, когато съм в беда. Слушай, за да няма инциденти и щети, предлагам на първо време да си играем от разстояние. Повече ще си говорим, съгласен ли си?



- Съгласен – каза Алекс и потърси да плесне ръката си в тази на ангелчето, но силният му вик веднага го отказа. Чу се трясък и в далечината се посипаха стъкла от счупен прозорец.

- Алекс, мога ли да ти разгледам стаята?

- Разбира се! Заповядай. Ако искаш можем да поиграем на някоя компютърна игра. Ти можеш ли да играеш?

- Не, но ще ме научиш.

Алекс включи компютъра и двамата с ангелчето се заиграха. Стреляха се, убиваха се и бягаха наужким, разбира се. Трупаха точки и преминаваха от едно ниво в друго, но често изгаряха и започваха отначало, затова им доскуча бързо:

- Хайде да поиграем на представи си - представи си! - предложи ангелчето.

- Как се играе тази игра?

- Много лесно. Аз ти казвам дума, на пример слон и ти започваш да си представяш думи близки до слон като балкон, балон, трон... Или можеш да ми разкажеш история със слон. Може да измислиш и приказка за слон.

- Приказка ли?

- Да, приказка.

- А, не искам.

- Защо?

- Защото аз не знам никакви приказки.

- Не е нужно непременно да знаеш приказка за слон. Можеш да си я измислиш.

- Ама аз не знам никакви приказки.

- О, не! Ти не си болен от СКУКА, ти си болен от безприказ-



А	Б	В	Г	Д	Е
Ж	З	И	Й	К	
Л	М	Н	О	П	
Р	С	Т	У	Ф	Х
Ц	Ч	Ш	Щ	Ъ	
Ь	Ю	Я			

ност. А тази болест вече наистина е страшна.

- Ще умра ли? – уплаши се Алекс.

- Не, но СКУКАТА е лека болест в сравнение с безприказността. Знаех си, че нещо липсва в стаята ти, книги! И никой никога не ти е чел или не ти е разказвал приказки?

- А, не! Мама и татко сигурно са го правили, но аз съм бил много малък и не помня.

- А ти сам не си ли чел приказки? Вече си на осем години. Трябва да можеш отлично да четеш.

- Да, умея. Но чета само уроците си.

- Ами сега?

- Моля те, помогни ми!

- Слушай, аз наистина ще ти помогна!

Ами да, как не се сетих по-рано?!

- Какво?

- Ще играем на една много забавна игра, която ще направи и двамата ни щастливи. Ти ще четеш всеки ден по една детска книга по твой избор от училищната библиотека, а аз ще те чакам тук, за да ми я разкажеш.

- А, не! Звучи ми като изпит.

- Не е никакъв изпит, повярвай ми! Почакай да довърша. Ние ангелите имаме вълшебната способност да увеличаваме размерите си всеки път, когато някое дете прочете самичко приказка. Ако успееш да прочетеш толкова приказки и книги, които да ме направят с нормални размери на момче като теб, аз ще мога поне за ден да се разходя из улиците без да се страхувам, че някой ще ме смачка. Ще отида на гости и на своите приятели.

- Вие ангелите имате ли приятели?

- Естествено, че имаме приятели. Нашата работа е да се



грижим поне за едно дете от Земята. Ставаме нещо като негови небесни родители. Обичаме го, помагаме му в трудни моменти, щастливи сме, когато и детето изпитва щастие. Винаги сме на една ръка разстояние от него, за да му помагаме в нужда. Както съм аз за теб, Алекс.

- Но как? Ние едва днес се запознахме, а ти вече ме обичаш?

- Запознахме се днес, но сме приятели от дълго време. Е, ти не знаеше за мен до днес. Аз обаче те познавам от осем години. Алекс, ти ме попита имам ли приятели, имам и те са много. Не мога да ги преброя, а не е и нужно. Повечето са пораснали, станали са майки и татковци, баби и дядовци. Когато човек и ангел се сприятелят, те остават приятели завинаги!

- И ние никога няма да се разделим... или да ме забравиш?

- Никога, Алекс. Вярвай ми!

Момчето заспа щастливо, защото в този ден бе открил своя ангел. Той разбра, че не е болен от страшна болест. С появата на ангелчето, СКУКАТА напусна Алекс.

Всяка сутрин момчето се събуждаше, измиваше се, обличаше се, закусваше и тръгваше с усмивка на училище. А след часовете отиваше в училищната библиотека и стоеше там дълго. После започна да взема недочетените книги вкъщи и ги четеше на глас и на ангелчето. В началото то не променяше размерите си и Алекс мъничко се притесни, че може би не прави нещата, както трябва, но после така се увлече в приказките, които четеше, че забрави да проверява размерите на ангелчето. Един ден се случи чудото. Алекс се върна от училище, побърза да се преоблече и да си дочете книгата:

- Хей, ангелче, днес дочитам една много интересна книга. Разказва се за мъж корабкрушенец, който живее на самотен остров. Чуваш ли ме?

- Да, разбира се! - Алекс се обърна и видя едно високо, красиво, светещо момче. То стърчеше над него поне с пет глави.

- Ангелче, това ти ли си?

- Аз съм, Алекс. Благодарение на твоята фантазия, която разви, докато четеше, аз достигнах тези размери. Най-сетне ще мога да видя всичките си приятели. Трябва да побързам, защото скоро ще стана прекалено висок и трудно ще мина през вратата, дори и наведен.

- Искаш ли да спра да чета за кратко? - на Алекс никак не му хареса това, но искаше да помогне на приятеля си.

- О, не! Щастие то ти от четенето на детски книги, прави и мен щастлив. Светя, защото радостта ми е безгранична. - Алекс прегърна ангела. Двамата стояха дълго така в здрава прегръдка, преливайки от щастие.

- Знам какво ще ми кажеш сега - заговори първи Алекс. - че е време да си вървиш, защото изпълни мисията си.

- Защо мислиш така?

- Така става в приказките накрая.

- Аз ти обещах, че ще бъда с теб завинаги, не помниш ли? Няма да си тръгна, вярвай ми. Има още много книги, които да прочетеш и да ми разкажеш.

- Но, как? Ти си толкова висок, че няма да можеш да се побереш в стаята ми.

- Това е вълшебство, което ще трае само ден. Само днес ще те напусна за кратко, за да посетя своите пораснали приятели. Утре пак ще си върна нормалните фъстъчени размери. И отново ще сме заедно. Алекс дочака буден своят ангел, който се



върна късно през нощта. Приблужи се до него и го видя как спи в своето малко легълце, което представляваше черупката на един орех. Ангелчето беше толкова щастливо, затова дори и с миниатюрните си размери, продължи да осветява стаята със светлината си. То спази своето обещание и остана до Алекс. Двамата се забавляваха искрено дълги години. После момчето порасна, завърши училище и стана студент. Сам започна да измисля и да пише приказки за деца. После стана татко, имаше свои деца, на които разказваше и четеше всеки ден детски приказки. Една обаче му беше истински любима. Тя се казваше "Аз обичам да чета". В нея се разказваше за едно ангелче, което бе спасило от опасна болест едно момченце като му показва чудния свят на детските приказки. Това ангелче се наричаше ДЕТСКА ФАНТАЗИЯ.



ЧАСОВЕ ПО ФАНТАЗИЯ
С ДЕТСКАТА ПИСАТЕЛКА МИЛЕНА ДИМОВА
В ОБЩИНА УГЪРЧИН



Графичен дизайн МАРИЯ СТАНЕВА